

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 listopada 2025 r.
w sprawie **K.K.**
uniewinnionej z art. 177 § 2 k.k.
kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej
od wyroku Sądu Okręgowego w Sosnowcu
z 15 maja 2025 r., sygn. akt V Ka 220/25
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Sosnowcu
z 25 listopada 2024 r., sygn. akt IX K 655/23

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić oskarżycielkę posiłkową z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Sosnowcu wyrokiem z 25 listopada 2024 r., sygn. IX K 655/23, uznał K.K. za winną tego, że 7 grudnia 2022 r. w S. kierując samochodem marki M. o nr rej. [...] nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu

ładowym w ten sposób, że nie dostosowała prędkości do panujących warunków drogowych, poruszając się z nadmierną prędkością, w wyniku czego utraciła kontrolę nad pojazdem wpadając w poślizg, a następnie opuściła swój tor jazdy i zjechała na pobocze potracając pieszego H.K., a tym samym spowodowała nieumyślnie wypadek, którego następstwem była śmierć H.K., tj. czynu wyczerpującego znamiona występkę z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 177 § 1 k.k. i za to na mocy art. 177 § 2 k.k. skazał ww. na karę 1 roku pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby 1 roku. Ponadto sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał K.K. do informowania sądu o przebiegu okresu próby na piśmie co 6 miesięcy. Dodatkowo, na mocy art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec ww. nawiązkę na rzecz oskarżycieli posiłkowych w kwocie 10 000 zł na rzecz M.K. oraz po 5 000 zł na rzecz A.K., Ł.K. i F.K. Apelacje od wyroku wnieśli oskarżona i obrońca oskarżonej.

Sąd Okręgowy w Sosnowcu wyrokiem z 15 maja 2025 roku, sygn. V Ka 220/25 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżoną od popełnienia przypisanego jej czynu.

Kasację od wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej i zarzucił rozstrzygnięciu rażącą obrazę prawa procesowego, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, przez naruszenie:

1. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. i art. 4 k.p.k. polegającą na nie wezwaniu przez sąd ponownie biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych lub nie powołaniu innego biegłego w celu wydania opinii w sprawie, pomimo ustalenia przez sąd II Instancji, że opinia dotychczasowego biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, na podstawie której wydany został wyrok sądu I Instancji jest niepełna, a w następstwie poczynienie przez sąd II Instancji własnych ustaleń, w sytuacji kiedy stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, które powinny być ustalone na podstawie opinii biegłego albo biegłych (art. 193 § 1 k.p.k.). W tym stanie rzeczy przeprowadzona kontrola odwoławcza sądu okręgowego była wadliwa i rażąco naruszała podstawowy standard karnego prawa

procesowego wyrażony w art. 4 k.p.k. w postaci obowiązkowego badania okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego, przy czym naruszenie będące przedmiotem niniejszej kasacji, było rażące i bezsprzecznie miało wpływ na treść orzeczenia;

2. art. 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., poprzez wydanie wyroku przez sąd II Instancji przy udziale w składzie sądu SSO X. Y., tj. osoby powołanej na stanowisko w wadliwej procedurze nominacyjnej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, przy naruszeniu standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Autor kasacji wniósł o uchylenie wyżej wskazanego wyroku oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Sosnowcu.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej jest oczywiście bezzasadna, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przechodząc do omówienia zarzutów podniesionych w kasacji należy zacząć od zarzutów z pkt. 2 jako zarzutu najdalej idącego, którego uwzględnienie skutkowałoby uchyleniem zaskarżonego orzeczenia w całości i to niezależnie od granic zaskarżenia. Przesłanka ta ma bowiem charakter przesłanki bezwzględnej, a co za tym idzie Sąd Najwyższy byłby zwolniony z badania jej wpływu na treść zapadłego orzeczenia.

Autor kasacji podniósł w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzut dotyczący zmaterializowania się w postępowaniu odwoławczym bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w przepisie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającej na tym, że w składzie orzekającym sądu *ad quem* brał udział sędzia powołany na stanowisko przez Prezydenta RP na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Zarzut ten jest chybiony.

Przechodząc do licznych w ostatnich latach poglądów doktryny na temat okoliczności związanych z wadliwością procesu nominacyjnego w kontekście nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. wskazać należy, co następuje.

W treści kasacji jej autor powołuje się na uchwałę składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (sygn. akt BSA I-4110-1/20, OSNK z. 2/2020, poz. 7), zgodnie z którą: „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. [...] zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności” (pkt 2 uchwały)”. Zgodnie więc ze stanowiskiem zaprezentowanym w uchwale zmaterializowanie się uchybienia polegającego na nienależytej obsadzie sądu mającej wynikać z udziału w procesie nominacyjnym wymaga każdorazowo wskazania wpływu wadliwości procesu nominacyjnego na treść zaskarżonego orzeczenia. Skarżący się z tej powinności nie wywiązał, nie wskazując w treści kasacji na jakiejkolwiek okoliczności dotyczące wpływu wadliwego powołania sędziego na treść orzeczenia.

Należy mieć również na uwadze również, że ww. uchwała nie ma waloru

normatywnego, co wynika wprost z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., o sygn. U 2/20. W wyroku tym Trybunał stwierdził, że wskazana uchwała Sądu Najwyższego jest niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, z późn. zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2.

Odwołując się do stanowiska zawartego w postanowieniu Sądu Najwyższego z 23 września 2021 r., sygn. IV KZ 37/21, które Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie w pełni podziela, od strony formalnej nie ma instrumentów prawnych po stronie jakiegokolwiek organu, w tym i Sądu Najwyższego, służących do tego, by weryfikować i negować orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w aspekcie ich obowiązywania, potencjalnych intencji Trybunału w zakresie orzekania, czy wreszcie poddawać kontroli poszczególne składy sędziowskie, w których orzeczenia te były wydawane. Przechodząc dalej, do poglądów doktryny, przytoczenia wymaga treść uchwały SN z 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22 (OSNK 2022/6/22), w której Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Chybiony okazał się też zarzut z pkt. 1 kasacji, z przyczyn wskazanych poniżej. W przedmiotowej sprawie, w toku postępowania przed sądem I instancji, dopuszczony został dowód z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego oraz techniki motoryzacji oraz dowód z opinii uzupełniającej biegłego na okoliczność ustalenia przebiegu zdarzenia, które to opinie, sąd I instancji uznając na wiarygodne uczynił podstawą skazania.

Na skutek dokonanej kontroli instancyjnej, sąd II instancji poczynił w tym zakresie odmienne ustalenia, uznając, iż wynikający z opinii biegłego wniosek, o

przekroczeniu prędkości biegly wysnuł wyłącznie z powstałego skutku w postaci wypadku drogowego. Biorąc pod uwagę cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, sąd *ad quem* podkreślił, że takiego rozumowania nie można uznać za prawidłowe, wskazując, że istnieje bowiem także możliwość zaistnienia nieszczęśliwego wypadku, niedającego się przewidzieć wpadnięcia w poślizg z innej przyczyny niż zachowanie kierującego, a w realiach sprawy wątpliwości budzi w szczególności stan nawierzchni jezdni, tj. jej prawidłowego wyprofilowania, trafnie podnosząc, że nie było to pierwsze ani jedyne zdarzenie drogowe tego dnia w tym miejscu, co wynika choćby z zeznań P.P. Analiza treści uzasadniania zaskarżonego orzeczenia, prowadzi do wniosku, iż odmienna ocena materiału dowodowego dokonana przez sąd odwoławczy i wnioski z tej oceny płynące pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k. W pisemnych motywach rozstrzygnięcia sąd odwoławczy wskazał, czym kierował się dokonując takiej oceny, a dokonane w tym przedmiocie rozważania uznać należy za logiczne i wyczerpujące.

Należy wskazać również, że wbrew twierdzeniom autora kasacji, dokonując odmienne oceny opinii biegłego, sąd odwoławczy nie miał obowiązku dopuszczenia kolejnej opinii. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, przepis art. 201 k.p.k. nie ma charakteru obligującego sąd do określonego działania, natomiast daje pole do podjęcia określonej inicjatywy, jeżeli sąd dostrzeże ku temu podstawy (tak: Postanowienie SN z 23.07.2025 r., III KK 275/25, LEX nr 3899885). W przedmiotowej sprawie sąd takiego potrzeby nie dostrzegł, a mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i pisemne motywy rozstrzygnięcia sądu odwoławczego, takie stanowisko uznać należy ze słuszne i uzasadnione.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by sąd odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym. Konsekwencją powyższych wniosków było uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy zwolnił oskarżycielkę posiłkową od ponoszenia kosztów sądowych postępowania, którymi obciążył Skarb Państwa.

[WB]

[r.g.]